

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Μαρκῆς ὁ παππαγάλος
καὶ ὁ Δενὺ - Κοσσὲν ὁ Γάλλος.

Καλῶς τον τὸν φιλέλληνα ποῦρθ' ἀπὸ τὸ Παρίσι
μὲ πρόθεσιν φιλάνθρωπον τὸ νοῦ μας νὰ γυρίσῃ
ποῦ σαστισμένος κατ' αὐτὰς ἄλλου περιεσπάρθη
καὶ παραδόξως ἤλλαξεν καὶ ἐξετροχιάσθη
καὶ ἤδη περιέπεσεν εἰς ἀσαφείας σκότη
καὶ ἀπέλπιδες πλανώμεθα
καὶ πλέον δὲν φαινώμεθα
οἱ Ἕλληνες οἱ πρῶτοι.

Καλῶς τον τὸν φιλέλληνα πῶρχετ' ἀπεσταλμένος
νὰ γδῇ πῶς εἶναι δυστυχῶς ὁ κόπος του χαμένος
γιατ' οἱ ῥωμνοὶ πῶγχόριζε σ' ἄλλους καιροὺς καὶ χρόνους,
ἀλλάξανε καὶ ἐπιάσανε παρέα μὲ βαρῶνους,
καὶ ἡ φουστανέλα τοῦ βουνοῦ
ἡ πολυτιμημένη,
πρὸς τὸ συμφέρον ἄλλουνοῦ
σ' ἀκινήσια μένει.

Ἀγαπητὲ Δενὺ - Κοσσὲν καὶ φίλτατέ μου Γάλλε,
μὴν περιμένῃς τίποτα καὶ ἀπὸ τὸ νοῦ σου βγάλε
πῶς θὰ μᾶς πείσῃς νᾶβγουμε ἀφ' τὴν οὐδετερότη.
Κι' ἐμένανε βιαστικὰ μ' ἐπῆραν στρατιώτη
καὶ ἐνόμιζα πῶς σήμερον θὰ εἶμαι στὴν Τατάλτσα,
ἀλλ' ἀτυχῶς ἐβγήκανε τὰ ὄνειρά μου φάλτσα.
Οὐδέτερος κοιμῶμ' ἐγὼ τὴ νύχτα στὸ τσατῆρι
καὶ οἱ Βούλγαροι χορεύουνε μέσα στὸ Μοναστήρι!

Ἀγαπητὲ φιλέλληνα τὰ λόγια σου μὴ χάνῃς.

Ὅσο καὶ νὰ πολυλογᾷς,
ἐμεῖς θὰ κάμουν' ἐκλογὰς
καὶ γνῶσι δὲν μᾶς βάνεις.
Ἀλλάξαμε, μὲν σὲρ ἀμί,
πολιτικὴν συντόμως
καὶ οὔτε ὑφίσταται πυγμὴ
οὔτε κανένας νόμος.

Πᾶς ἡ πυγμὴ πῶνθόμαζες! Καὶ ἤδη φίλτατέ μοι
στὸ κάθε ὑπουργεῖο μας καὶ ἀπὸ νᾶς γέρωσ τρέμει!

Πᾶς ἡ πυγμὴ πῶνθόμαζες! Τ' ἄστρο της τώρα φθύνει
τὴν ἐκατάδα πᾶσαι σιγά, σιγά καὶ ἐκείνη.
Καὶ τώρα ποῦ θὰ μετορθοῦν ἡ κάλπες τὸ Δικέβρη,
οὔτε τὰ ἔχνη της κανεῖς δὲν θὰ μπορῇ νὰ εἶσθ.
Ἀλλάξανε τὰ πράγματα, Φραντσέζε στὴν Ἑλλάδα.

Τὴ Βουλγαρία πρὸ πολλοῦ τὴν ἔχω φιλονάδα
καὶ ἂν Ἕλληνα στ' Αἰβαλῇ
δὲν ἄφῃς ἡ Τουρκία,
εἶμαι μακρόθυμος πολὺ
καὶ δὲν βαστῶ κακία.

Ἡ ἐκ θελήσεως Θεοῦ, ἢ ἐκ τῆς Προπαγάντας,
ἐφιλιώθηκα, μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου πάντας.
Καὶ ξέρεις ποῖος ἀπέμεινε ἐχθρὸς τοῦ ἔθνους τώρα;
Ὁ Βενιζέλος μοναχά. κακὴ ψυχρὴ του ὥρα!
Αὐτὸς ὁ ἀληθῆριος ἦταν ἡ συφορά μας,
αὐτὸς μᾶς ἐματαιώσε τὰ τόσα ὄνειρά μας,
ἐκεῖνος ἦταν ἀφορμὴ νᾶν ἡ Ἑλλάς μεγάλῃ
ποῦ καὶ μικρὴ τὴν πέρναε ὥραϊα μὲ τὸ Ράλλη!

Μ' ἐκείνου τὴν ἐπιμονὴ
ἀναστηθήκαμ' οἱ ῥωμνοὶ
ποῦμαστε πεθαμένοι
ἀλλ' εὐτυχῶς ἐξούσαμε πολὺ φχαριστημένοι,
καὶ τέλος πάντων, φίλε μου, αὐτὸς ὁ λαοπλάνος
δὲν ἤθελε νὰ σεβασθῇ τοῦ γερμανοῦ τὸ κράνος,
καὶ ἔτσι καὶ ἐμεῖς λυσιτάξαμε
μὲ τὰ συγνά του πείσματα,
ὅσο ποῦ τὸν πετάξαμε
καὶ πάει σὶά τσοκίσματα!

Αὐτὰ εἶναι τὰ πράγματα ἀγαπητὲ ἱππότη,
καὶ τώρα δόξα τῷ Θεῷ ξανάριταμ' εἰς τὰ πρῶτα.
Γυρίζουμε στὴς παλαιὰς ἐκεῖνες εὐτυχίες
καὶ οὔτε πολέμους θέλουμε μήτε καὶ συμμαχίες.
Κι' ἂν ἔγιν' ἐπιστράτευσις ἡλικιῶν τριάντα
συγγρόνως δὲ καὶ ἐπίταξις ἀναριθμητῶν ἱππῶν,
ἐγκαίρως μᾶς ἐγλύττωσε ἡ θεῖα Προπαγάντα
καὶ ταῦτα πάντα ἔγιναν ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον!

Μὴν τὸ ῥωτᾷς τί γίνεται σ' ἐτοῦτο τὸ βασίλειον.
Ὁ ζόφος ὁ διαλυθεῖς
ἠγέρθη πάλιν πρὸ βαθὺς
καὶ ἐσκέπασε τὸν ἥλιον!
Κανεῖς δὲν βρῖσκει νοῦμερο αὐτοῦ τοῦ βασιλείου.
Ἀνάποδα κανεῖς κυτᾶ
καὶ ἐκεῖν' ἀκόμα τὰ ζητᾶ
τὰ τοῦ εὐαγγελίου
καὶ οἱ τ' ἀγαθὰ ποιήσαντες πᾶνε στὸ κριμινάλι
οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες μᾶς κυβερνᾶνε πάλι!

Νέσκε π' ὀρίζεις Γάλλε, μὲ τὴν πολιτικὴν.
Ἀλλάζει ὡς ἀλλάξεις τοῦ λόγου σου βρακί.
Στὸ ἐνδοξόν μας ἔθνος, πυγμὴ δὲν εἶναι πιά.
Μὲ τὸ ἐκλογὲς θὰ φάῃ μεμίας τὴ βουτιά.
Στὸ ἐνδοξόν μας ἔθνος, ἀνὰ τὴν ἑλπίδα ἐξασπύ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΕΙΟΥΡΙΟΥ

Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια.
Δὲν εἶναι παραμῦθον

καὶ λόγια τοῦ κρασιοῦ
 Στὰ παλαιὰ μας χρόνια, γυρίζουμε, μοσιού.
 Κι' ἂν ἦρθες νὰ συστήσης τοῦ κόσμου προσοχή,
 κρίμα στὰ ἔξοδά σου σ' ἀκριβείας ἐπόχῃ.

Νέσκε ποῦ λὲς ἀφέντη μου πόρχεισαι μὲ συστάσεις
 γιὰ νὰ μᾶς μπάσης στὸν κανυᾶ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.

Μὴ ὑπαρχούσης τῆς πυγμῆς,
 ὅλα τὰ πράγματα ἡμεῖς
 τὰ κρίνομεν ψυχραίμως
 κι' ἂν ἀνεψε καὶ φλέγεται πλησίον μας ὁ Αἴμος,
 κι' ἂν ἔσπασαν οἱ Βούλγαροι τοὺς Σέρβους στὴν Μπαμπούνα,
 ἡμεῖς θὰ ξαναβγάλουμε τοῦ Πιέρρου τὴν κουδούνα,
 κι' ἀφοῦ ἐνταῦθα ἔτυχε καὶ σεῖς νὰ εὐρεθῇτε,
 πρέπει νὰ τὸν συνδράμετε εἰς ὅ,τι δυνηθῇτε.

Μὲ τὴν οὐδετερότητα ἡμεῖς περνᾶμε φρίνα
 κι' ἀδίκως ἐξοδεύτηκες ἂν ἦρθες στὴν Ἀθήνα
 μὲ τὴν ιδεὴν φίλε μου, καὶ τὴν ἐπιθυμία
 νὰ πείσης πρὸς ἐνέργειαν τὰ γεροντοκομεία,
 διότι κάθε ἄνθρωπος ὅταν πολυγεράσει,
 μονάχα μὲ καθάρσιον ἐξέρχεται σὲ δρᾶσι!

Τι νὰ σοῦ πῶ μὲν σὲρ ἀμὶ;
 Δὲν ἦρθες σὲ καλὴ στιγμή.
 Ὁ κόσμος γιὰ τὴν ἔξοδον ἀπόφαισι δὲν τῶχει.
 Παρὼ φρανσὲ ἢ ὄχι;

Τουζοῦρ κι' ἀπὸ ἀνέκαθεν Ἑλλάδα καὶ Γαλλία
 συνδέει ἀδιάσπαστος ἀδελφικὴ φιλία
 καὶ δὲν ὑπάρχει Ἕλληνας νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃ
 τὰ ὅσα ἡ Πατρίδα μας χρωστάει στὸ Παρίσι,
 ἀλλ' εἶναι, φίλε μου Κοσσὲν, τοιαῦται περιστάσεις,
 ποῦ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται ἡ περαιτέρω δρᾶσις.
 Καὶ τέλος πάντων θὰ στὸ πῶ καὶ μὴν τὸ πάρης βάρος,
 ἀποδεικνύεται τρανώς
 πῶς ἄλλα ἔκαν' ὁ Νουνὸς
 καὶ ἄλλα ὁ Κουμπάρος!

Τοὺς γάλλους, τὸ γνωρίζετε, πῶς ἀγαπῶ μεγάλως
 κι' ἐπιθυμῶ τὴν νίκην των ὥσάν νὰ ἦμην γάλλος,
 ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπίταξιν τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων,
 φαίνεται πῶς ἐπέδρασε τὸ ἀσφυξιογόνον
 κι' ἦρθαν ἀλλοιῶς τὰ πράγματα, ἀλλέως αἱ συνηῆκαι
 καὶ τώρα φόρα μάσκαρα ὁ Γούναρης ἐβγήκε
 καὶ εἶπεν ἀυστόλως
 αὐτὰ πῶμυριζώμουνα κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ὅλος.

Τι νὰ σοῦ κάμω! Δὲν μπορῶ! Δὲν εἶν' ἀπὸ τὰ 'μένα
 παρ' ἦταν' ἀπ' ἀλλοῦθεν τὰ πράγματα φησάμενα.
 Δὲν ἔχω θέλησι καμμιὰ! Δὲν ἔχω Βενιζέλο
 καὶ γερμανὸς ἐγίνηκα μὲ δίχως νὰν τὸ θέλω.

Μέσ' τὴν καλλίτερη στιγμή,
 νεκρὰ μ' ἀφίσαν' τὴν πυγμὴ.
 Μέσα στὸ δόξα τῷ πατρὶ
 πέφτει σωρὸς ὁ λέων,
 κι' ἄλλὸν ζ' ἀνφάν ντὲ λὰ πατρὶ.
 δὲν ἔχει τώρα πλέον!

Ἐν τέλει, φίλτατε Κοσσὲν μὴ μᾶς παρεξηγήσης
 ἂν ἴσως ἐμπνεόμενοι ἀπ' ἄλλας εἰσηγήσεις
 Συντάγματα καὶ αἰσθήματα τάκαμαμε σαλάτα
 κι' ἂν πράγματι μᾶς ἀγαπᾷς
 παρακαλῶ σε νὰ μὴν πῶς
 διλωσε στὴν Ἀντάτα,
 πῶς Ζέπτελιν ὁόρατα ἀπὸ τὸ Βερολῖνον
 κατέπνιξαν τὸ αἰσθημα τῶν γένους τῶν Ἑλλήνων!

Ὁ Γράννης κι' ὁ Μαρής
 μιλοῦνε κι' ἀπορεῖς.

Μ. — Ἀπάνουθέ σου στέκονται καὶ ἡ ἐφτὰ Δυνάμεις.
 καὶ μέτρηστα καλλίτερα καὶ σκέψου τί θὰ κάμης.
 Γ. — Ἐμπρὸς ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰν μὴ χτίζουμε στὸν ἄμμο.
 Ἐγὼ τῶδήλωσα, Μαρή, πῶς ἐκλογὲς θὰ κάμω.

Ἐσκέφτηκα πῶς εἶν' καλὰ
 κανυᾶ νὰ μὴν ἀνοίξω
 καὶ καρτερῶ τὸν Πεταλᾶ
 νὰ τὸν ὑποστηρίξω.

Μ. — Ὅστε λοιπὸν ἐσένανε φοβέρα δὲν σὲ πιάνει;
 Γ. — Καθένας μέσ' στὸ σπῆτι του ὅ,τι τ' ἀρέσει κάνει.
 Μ. — Μὰ δὲν ἀκούς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Τσάρου καὶ τοῦ Γρέυ;
 Γ. — Ἀλλοίμονον ἂν ἔκανε καθένας ὅτι λέει!
 Μ. — Γράννη δὲν σκέρτεσαι καλὰ, καὶ τί ζητᾷς δὲν ξέρω!
 Γ. — Κανέναν ψῆφο φρόντιζε νὰ κάνης γιὰ τὸν Πιέρρο
 ποῦ πάλιν ὑποψήφιον τὸν βγάνουν ἐκεῖ πίσω
 καὶ μὴν ἐνδιαφέρεσαι τί στάσιν θὰ τηρήσω.
 Μὴ σὲ τρομάζουν ἀπειλαὶ τοῦ Γρέου καὶ Συρόκου,
 ἀλλὰ σὲ θέλω νὰ βαρῆς
 ποῦ κι' ὁ Μεμᾶς ὁ Βεργωτῆς,
 πρωτότοκος τοῦ Ρόκου,
 τὴν ἄφησε τὴ θάλασσα καὶ τὸ καπιτανίκι
 κι' ὀριστικῶς ἐξέρχεται κι' αὐτὸς γιὰ βουλευτικὴ.

Σ' αὐτὴν τὴν κρίσιμον στιγμή
 πρέπει νὰ δώσουμε τιμὴ
 καὶ στὰ Κουρζουμελάτα,
 χωρὶς νὰ σκοτιζώμαστε ποσῶς γιὰ τὴν Ἀντάτα.

Μ. — Περὶ ἀποστρατεύσεως τί ξέρεις; Τί μαθαίνεις;
 Γ. — Μὰ μὴ μοῦ κάνης τὸ λοιπὸν πῶς δὲν καταλαβαίνεις!
 Ἡ ἀποστρατευόμενα, ἢ ἔστω κι' ἐπ' ἀδεία
 ὡς τὸ Δικέβρη θὰν ἐδῶ τὰ ἐνοπλὰ παιδία,
 καὶ λυσσώδως θὰ πέφτουνε στῆς κάλπες ἕνα, ἕνα.
 Μὴ λὲς πῶς εἶν' ὁ Γούναρης κουτὸς ὥσάν ἐσένα.

Ἄν δὲν τὸ κουβαλίσουμε
 στὴν ἐκλογὴ τ' ἀσκέρι,
 πῶς θὰ ἐξασφαλίσουμε
 τὸν τάφον τοῦ Λευτέρη;

Ζήτω ἡ ἄκρα οὐδετερότης.
 Τοῦ παρελθόντος ἡ μαγκουφία.
 Κι' ἄς ἀφοπλίζεται ὁ στρατιώτης
 ποῦθελε Πόλι κι' ἀγὰ Σοφία.
 Γυρίστε πίσω παλληκαράκια
 κι' ἡ Γερμανία μᾶς ἀσφαλεῖ.
 Ψῆφοι χρειάζονται στὰ γεροντάκια
 καὶ Γερμανόφιλη νᾶν' ἡ Βουλὴ!

Ω Σ Π Ο Τ Ε ;

Ὅς πότε θὰ βρισκόμαστε σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χάλι
 νᾶχουμε ἀπ' αὐτὸ σβέροκο μας τὸν Κόντε καὶ τὸ Ράλλη;
 Ὅς πότε θὰ μᾶς κυβερνοῦν μὲ τέτοιες καταγιγίδες
 καπιταναῖοι γέροντες, τρεμουλιαροτσιμπλῆδες
 πῶβγαίνανε στὰ νηῆα τοὺς κι' ἐπέρναν' τὰ πρωτεῖα
 κι' ἐκάτσανε πρωθυπουργοὶ
 νταῖδες στὴ συναλλαγὴ
 καὶ στὴ φαυλοκρατία.

Ὅς πότε θὰ βρισκόμαστε σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χάλι
 νὰ ξαναστένονται νεκροὶ,
 νὰ ξεσηκώνονται μικροὶ,
 νὰ θάφτουνται μεγάλοι;
 Ὅς πότε θ' ἀνεχώμαστε τὴν ξεπεσμένη σπείρα,
 τὴ σπείρα τὴν ἐλεεινὴ
 ποῦ βρίσκεται παντοτεινὴ
 στὴν κεφαλὴ μας σφύρα;

Ὅς πότε θ' ἀνεχώμαστε αὐτὸ τὸ φαῦλον κόμμα,
 ὀχυρωμένο τάχατες μὲ τὴν οὐδετερότη,
 ν' ἀνοίγουν τ' ἀχαλίνωτο καὶ βρωμερὸ τοὺς στόμα
 ποῦ ἱερὸ δὲν ἔχουνε
 καὶ ποιόνε νὰ ἐλέγχουνε;
 Τὸν ἐθνικοδοτῇ!

Τοῦ βλέποντα νὰ αἰδοῦται καὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἔθνους.
 Ὑπάρχει ἄρα γὰρ ἡμεῖς τὸν ἄνθρωπον τὴν Ἑλλάδα;

Ὅς πότε θὰ βρισκόμαστε σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χάλι
 καὶ ἡ εὐνοσιώχης νὰ πνίγονται φωνὲς τοῦ
 ἔθνους καὶ τὸν ἄνθρωπον τὴν Ἑλλάδα;
 καὶ μόνος τοῦ τὴν ἔφερε μέχρι Μπελὲς καὶ Νέστου;
 Ὅς πότε θὰ μᾶς γίνεταί ὁ Γούναρης τοιμποῦρι
 γιὰ νᾶμ' ἐγὼ ἀδέλφητα τοῦ Κάϊσερ μαμουρι;

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

Μήνες έννηα περάσανε
και δέκα τώρα πάνε,
φουλοκρατίας κόμματα
με λύσσα που χτυπάνε
κατάπλωρα τὸ Ἐθνικὸ
ταλαίπωρον καράβι,
και μαύρη φουσκοθαλασσιά
οὔτε στιγμή δὲν παύει.

Βγαίνει στη γέφυρα συχνά
ὁ μέγας Κυβερνήτης
π' ἄλλονε δὲν ἐγέννησε
σὰν τοῦτον ὁ Πλανήτης,
περιφρονῶντας τὸν καιρὸ
μ' ἀφοβο χέρι στιβαρὸ
ἀρπάζει τὸ τιμόνι,
και τὸ καράβι ἀτάραχο
τὰ κύματ' αὐλακώνει !

Πλὴν φεῦ ! ἀνεμοστρόβιλον
ἢ μοῖρα ξάφνου φέρνει
κι' ἀπ' ἀπὸ τῆ γέφυρα
τὸν Καπιτάνιο πέρνει,
τὸν ἄνδρα τὸν μεγαλοῦργὸ
τὸν ἄνδρα τὸν θαυμάτων
και μένει τὸ καράβι πειὰ
χωρὶς τιμόνι και κουπιὰ
ἔρμαιον τὸν κυμάτων;

ΝΑΥΤΙΑΣΙΣ

Μόλις ἐξέλειπ' ὁ δεινὸς
αὐτὸς οἰακοστρόφος
και τὸ καράβι ἄρχισε
νὰ πλέη ἀντιστρόφως,
καπιτανέοι μονομιάς
βγήκαν ἐφ' ἑαυτοῦ
ποῖδ' ἔνα, ποῖδ' με τέσσερα,
ποῖδ' με κανένα δόντι.

Εἰς τὸ τιμόνι πήγανε
κι' αὐτοὶ νὰ κόμουν κάτι,
κι' ἐπέσανε και οἱ ἐφ' ἑαυτοῦ
ἀπ' ἀπὸ τὸν «ἀργάτη»
κι' ὄρτο ἀπὸ δῶ, πότες ἀπὸ κεῖ
οἱ γεροκαπιτάνοι
σία και πᾶν νὰ ῥάξουνε
εἰς ἐκλογὼν λιμάνι.

Μὰ τόσο ἀτσαλίστικα
τὸ Σκάφος κυβερνᾶνε
σ' ἐναντίους ἀέρος
που δὴ οἱ πασατζέρηδες
ἀρχίσαν νὰ ξερνᾶνε !

ΣΤΟΝ ΚΑΤ' ΖΕΡ

Πήγες γιὰ τὴ Ρίγα
με στρατοὺς και στόλους
κι' εὐρηκες ἰντρίγα
ἀπὸ τοὺς χαχόλους.
Ἐφυγες με μούτρα
ἀπὸ κεῖ σπασμένα
και με τὰ καράβια
κατατσακισμένα.

Μὲ πολλὴ μανία
πᾶς σὲν Καμπανία
δύναμι μεγάλη.
Μὰ με ἐλαχίστη
οἱ ἄλλαξαν τὴν πίστι
οἱ γενναῖοι Γάλλοι.

Τὸ λοιπὸν Γουλιέλμο
κι' ἄλλαξαν τὸ δόγμα
κι' ἦρθε και τὸν Αἴμο
κι' ἐσπαίρεται τὸν πρόμο,
γύρισε ἡ ρόδα
ὅπως κι' ὁ χορὸς.
Ἄλλ' ! και παρὰ πόδα
κι' ἄλλαξ' ὁ καιρὸς !

Ο ΚΑΝΤΟΡΝΑ

Τόρνα, τόρνα, τόρνα,
τάρα με τῆς τσίγλης,
βγήκε κι' ὁ Καντόρνα
ἀπὸ τῆς οὐλῆς.

Ἐφυγε με φούρια
μέσ' ἀπὸ τὸ μποῦσι,
κι' ἐβγαλε τοῦ Μπούρια
τὸ μισὸ του μούσι.

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ (ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ)

Ἐνας πρωτοκλέφτης
εἶπε μιὰ φορὰ
σ' ἕνα ἄλλον κλέφτη
με κρυφὴ χαρὰ.
« Ἄλλος σὰν ἐμένα
δὲν εἶν' ἱκανὸς
στὴ δική μας τάξι.
Μ' ἔχει πιά τρομάζει
γῆ και οὐρανός. »

« Βλέπεις ἐκεῖ πᾶνον
ἐπὶ τοῦ πλατάνου
που μέσ' τῇ φωλιά του
ἦσυχον πολὺ
κάθεται σ' αὐγὰ του
ῥεῖνο τὸ πουλί ; »

« Ἡμποῶ ν' ἀνέβω
στὸ κλωνὶ σιγὰ
δίχως νὰ με νοιώσῃ
τὸ μικρὸ πουλί
κι' ἀπουκιστοῦνέ του
ὅλα του τ' αὐγὰ
νὰν τοῦ τ' ἀραιώσω. »
— « Εἶν' ὑπερβολὴ
κι' ἐπισινος μεγάλος,
τ' ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.
Ἀλλὰ τέλος πάντων
ἄντε νὰ σὲ γδῶ.
πήδημα και Ρόδος
νάτα ποῦν' ἐδῶ. »

Κι' ὁ φαμόζος κλέφτης
στὸ δεινὸ ἀνεβαίνει
και με χωρὶς κόπο
στὸ κλωνάρι πᾶει.
μ' ἐπιδέξιον τρόπο
τῇ φωλιά τρυπάει
τ' ἀπουκισμένα πέρνει
τάβαλε σὲν τζέπη,
τέλειωσ' ἡ δουλειά,
κι' ὅταν ἦρθε κάτω
τὸ πουλὶ κοιμᾶτο
μέσα σὲν φωλιά !

Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς του
ἦτανε μεγάλη.
σκοτεινὴ και μαύρη,
τοῦρθε στὸ κεφάλι
γιὰ νὰ τρελλαθῇ,
ὅταν τ' αὐγουλάκι
ἀπλωσε γιὰ ναῦρη
κι' ἀφ' τὴν τζέπη μέσα
εἶχανε χαθῇ !
— Τὶ χολὴ και ὄξος !
ὅταν παραδόξως
στ' ἄλλονοῦ τὴν τζέπη
εἶχανε βρεθῇ !

Τώρα σὰς ξηγᾶω
περιληπτικῶς.

Ὁ μικρὸς κλέφτης
εἶν' ὁ Κρητικός.
Ποῖδ' εἶν' ὁ μεγάλος
Ἄς τὸν εὐρὴ κι' ἄλλος

Χωριάτης

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ

ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

Θεέ μου σὲ εὐχαριστῶ
ποῦ δα και τὸ Σκουλούδη
και μ' ἄξιωσες νὰ μυριστῶ
κι' ἐτοῦτα τὸ λουλούδι.
Εἶν' παλαιὰ ἀλλ' εὐγενὴς
ἡ φυσιογνωμία.
Οὐδ' ἐτερότης τέλεια
και δρᾶσις οὐδεμία.

ΘΕΟΤΟΚΗΣ

Φωκὸν και γάντι ἄγορον,
γερομικρὸν σκαρτίνι,
τὴν κάλπη ἀγκαλιέται
και ξεροκαταπίνει.

ΡΑΛΛΗΣ

Τὸ ταχτικὸ ἐπάγγελμα
πάλιν θὰ ἐνασκήσῃ,
και τοῦλιν καὶ σὴν Ἀττικὴ
τοὺς χ ο ῖ ο υ ς θὰ βοσκήσῃ

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Ὅλοι τονε γνωρίζετε
τὸν γηραλέον ἄνδρα
π' ἀνέκαθεν φημίζεται
ὡς ἐθνικὴ γαλιάνδρα.

ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Κι' αὐτὸν διὰ τὰς ἐθνικὰς
μεγάλας ἁμαρτίας,
ἢ Πάτρα τὸν ἐγέννησε
ἐπὶ φουλοκρατίας.
Ἡ Πάτρα τὸν ἐγέννησε
τὸ Μῆτρο τὸν ἀόκητο,
κι' ὅμως... ἐβραῖος φαίνεται
ἀπὸ τῆ Σαλονίκης.

ΜΙΧΕΛΙΔΑΚΗΣ

Ἡ Κρήτη μᾶς τὸν εἰσεῖλε
κι' ἐτοῦτον τὸν πρεσβύτεν,
ἀλλὰ μαρόνια βγαίνουνε
διάφορα σὲν Κρήτη.
Κι' ἐκεῖνος ποῦ τὰ κάστανα
τὰ κρητικὰ τὰ ξέρε,
βλέπει πὺς λίγα βοσκοῦνται
γερά σὰν τὸ Λευτέρη.

ΓΙΑΝΝΑΚΙΤΣΕΣ

Περίεργον μοῦ φαίνεται
μ' αὐτὸν τὸν στρατιώτη
ὑπουργικὴν νὰ δεχθῇ
γὰ τὴν οὐδετερότη.

ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Κι' ἀκόμη πὺς περίεργον
νὰ βλέπω και τὸν Παῦλο,
νὰ κάθεται συνυπουργός
στὸ καθεστὼς τὸ φαῖλο.

ΤΑ ΠΕΝΤΕ

Μὲ τὰ πέντε γεροντάκια,
μὴ δῶ και μὴ κ' αἶ,
περβατοῦμε τ' ἀρκοντάκια
μέσα σὲν Βαλκανικῇ !

Ποῦ πηγαίνουμ' ὅλο εἶα
με τὰ μάτια μας δεμένα,
δὲν τολμᾷ κανεὶς νὰ ἴδῃ !
Μέσα σὲν ἀναμνημοῦλα
παίζουμε τὴν κυρτοσούλα
πῶχασε τὸ δακτυλίδι !

Μὲ τὰ πέντε γεροντάκια
πᾶμε τὸν ὁδοῦν
Κι' εἶπα ὁδοῦν καὶ ὁδοῦν
και κανένας δὲν τὰ βλέπει !

Δρόμον δόχμον τραβοῦμε,
και τὸν ὁδοῦν καὶ ὁδοῦν
πῶς θὰ γένουμε παπάκια
σὰν τὰ πέντε γεροντάκια !

Εἰς τοὺς διαλυθόντας

ΣΤΟ ΜΠΑΣΙΑ

Ἐπομονὴ καὶ θάνατον μου
ἂν ἀνωτέρα βία
διπλὴ σὲν βουλευτικῇ σου
σοῦ φέρνει τὴ ζημία.
Ἐξίσου σ' ὅλους ὁ Θεὸς
κάθε ζημιὰ μοιράζει.
Ἐσὺ ζημιώθηκες μ' αὐτὸ
κι' ἐμεῖς με τὸ χαλάσι !

ΣΤΟ ΒΙΤΣΕΝΤΣΟ

Μᾶς ἐπνίξε Βισέντσο μου
τὸ ἀσφύξιον
κι' ἕνα φεγγάρι χάθηκες
τὸ βουλευτικὸ μόνον !

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΕΤΑΤΟ

Καλὰ τὸ ἐπροφήτεψα
και τῶπα σὲν παζάρι
πὺς θ' ἀφίχθῃς τοῦ λόγου σου
προτοῦ νερὸν τὸ στάρι.

ΣΤΟ ΜΙΑΤΙΑΔΗ

Τὴ διόλο ἐχρῶσταις
και σὺ τῆς Γερμανίας
γὰ νῆοις νὰ ὑποβληθῇς
εἰς νέας ἀγωνίας !

ΣΤΟ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟ

Ἐσὺ δὲν σὲ τρομάζουνε
σαράντα διαλύσεις.
Ὅπως νερὸν τὸ ζήτημα
εἶν' εὐκόλος ἢ λύσις.
Ἐναμολᾷς, Ἀλέκο μου
μέσ' τὰ στενὰ τοὺς στόλους
και με τὰ ὑποβρύχια
μᾶς τορπιλλίζεις ὅλους.

ΣΤΟΝ ΑΛΥΒΙΖΑΤΟ

Ἐδήλωσες, δετόρο μου
πὺς δὲν ξανασητίζεσαι.
Θυμάσαι ; Ἡ ἐνθύμησις
τοῦ πρᾶγματος δὲν ἔχεις ;

ΣΤΟ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

Τώρα θὰ γδῶ Ἀντρέα μου
πὺς θὰν τὰ καταφέρῃς
που πέρασι δὲν ἔχει πιά
καμμία ὁ Λευτέρης.

ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ

Περίεργον πὺς ἔλαχε
συμπτώσεις νὰ βρεθοῦνε
Μποριάτσεφ και Λόσσικιν
νὰ συνεταρισθοῦνε !
Τὸ ὄνομα τοῦ Λόσσικιν
ἢ λύσσα συμβολίζει,
τοῦ δὲ Μποριάτσεφ καθαρά
τὸ μπόρρα σοῦ θυμίζει.
Κι' ἐνῶ ἡ λύσσα σύντροφος
τοῦ μπόρρα ἔχει γίνει
ὁ Πάπας ἀγωνίζεται,
νὰ φέρῃ τὴν Εὐρώπην !

ΥΠΟΨΙΕΣ

Ὁ Σέρβος μέσ' σὲν σπῆτι μας
πυγμένος θ' ἀριβάρῃ
κι' ἐγὼ θαρρῶ πὺς χιῶνικη
τὴν πάθαμε, κομπάρσοι !
Κατὰ ἐμπροσθενήκαμε !
Κι' ὅσο νὰ φυλαχτήκαμε
τοῦ Αἵμου τὸ κανόνι,
ἐδῶθε βλέπω τὸ σφυρὶ
κι' ἐκεῖθεν τ' ἀμύνει !

ΤΟ ΨΩΜΙ

Ὅσο κι' ἂν δὲν τὸ πιστεύω,
τὰρα τὸ βλέπω ὁμπρὸς μου
πὺς ὅτι γὰρ πηγήθαι
εἶν' τὰ κατὰ τὸν κόσμον.
Και νὰ πόσινθησάμε
ἀφ' ἑαυτοῦ, πηγήθαι,
νὰ τρώμε και τὰ πίτουρα
καλλίτερον ἀπὸ κόπτες !

